

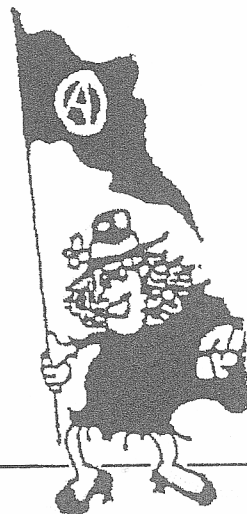

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

8/6/1986 - 8/6/2013

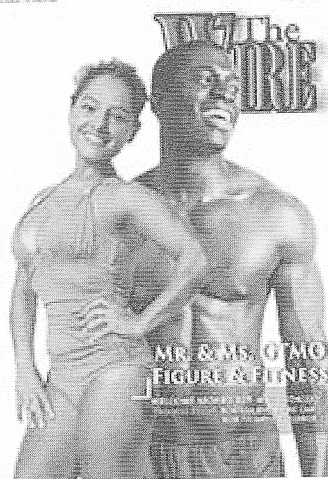
Ο Αναρχικός συμπληρώνει σήμερα
τα 27 χρόνια της κυκλοφορίας του
κι εύχεται σ' όλους τους αναγνώστες του
ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ !

ΑΘΗΝΑ, 8 ΙΟΥΝΙΟΥ 2013 - τεύχος 378

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ,
ΠΟΥ ΑΡΧΙΣΑΝ ΤΟΝ ΦΛΕΒΑΡΗ (ΠΡΙΝ ΤΕΣΣΕΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ)
ΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΣΤΟ GUANTANAMO.

Θα περίμενε κανείς να έχει ήδη φουντώσει κάποιο παγκόσμιο κίνημα διαμαρτυρίας ενάντια στην απάνθρωπη μεταχείριση των 150 περίπου δυστυχισμένων του πιο φρικτού κολαστηρίου που γνώρισε η ανθρωπότητα στην σύγχρονη, «μετα»-πολεμική της ιστορία. Το ΠΙΟ ΦΡΙΚΤΟ, ακριβώς επειδή η εποχή μας είναι «μετα»-πολεμική και, ως τέτοια, θα έπρεπε να κάνει τους ανθρώπους χαρούμενους και γελαστούς, σαν το ζευγάρι που φαίνεται ν' απολαμβάνει την ζωή και την ελευθερία του, στο εξώφυλλο του παραπάνω περιοδικού. Κι εδώ ακροβώς η ΦΡΙΚΗ βρίσκει την ΚΟΡΥΦΩΣΗ ΤΗΣ ! Γιατί το παραπάνω περιοδικό δεν είναι άλλο από το «THE WIRE», το περιοδικό της βάσης του Guantanamo !!!

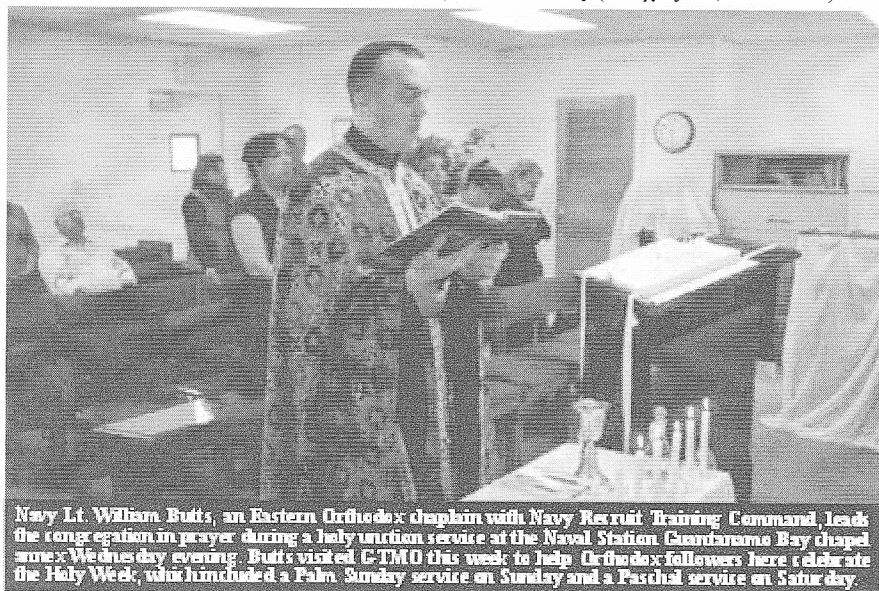
Πρόκειται, ακριβώς, για το τεύχος 35 του 2013 του εβδομαδιαίου περιοδικού «ΤΟ ΣΥΡΜΑΤΟ-ΠΛΕΓΜΑ» (The Wire), που εκδίδουν - εδώ και 14 χρόνια - οι «άντρες» και οι «γυναίκες» της στρατιωτικής αστυνομίας που έχουν αναλάβει την «φρουρήση» - δηλαδή τον ΒΑΣΑΝΙΣΜΟ - των κρατουμένων. Το τεύχος 35 (17/5/2013), λοιπόν, αποκαλύπτει ότι την ώρα που οι φυλακισμένοι απεργοί πείνας αργοπέθαιναν, οι δεσμοφύλακές τους - αφού τους ΕΔΕΡΝΑΝ και τους «ΣΙΤΙΖΑΝ» διά της βίας, με σωλήνα που τούς τον ΕΧΩΝΑΝ ΣΤΗΝ ΜΥΤΗ !!! - οργάνωναν ...ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ !!!!! Το ζευγάρι, λοιπόν, που χοροπηδάει, μες στην τρελλή χαρά, εκφράζει την ευτυχία του, επειδή κρίθηκε το «ωραιότερο ζευγάρι της φυλακής»...

Βέβαια, τα γλέντια αυτά των τυράννων γίνονται με την συνοδεία, όχι μόνο της ΑΠΑΙΣΙΑΣ ΗΠΑΤΖΗΔΙΚΗΣ «ΜΟΥΣΙΚΗΣ»*, αλλά και των βογγητών και των ουρλιαχτών των θυμάτων τους...

Πάντως, για να μην τα αδικούμε τα «καημένα τα παιδιά» («ένα μεροκάματο πάνε να βγάλουν...»), εκτός απ' το να βασανίζουν και να οργιάζουν, είναι και... θρήσκα !

Το μαθαίνουμε και πάλι απ' το περιοδικό τους, σε κάθε τεύχος του οποίου υπάρχει και ειδική στήλη που ενημερώνει για όλες τις θρησκευτικές δραστηριότητες (όχι βέβαια των κρατουμένων Μωαμεθανών) όλων των ειδών και αποχρώσεων.

Στην παρακάτω φωτογραφία, π.χ., βλέπουμε τον αιδεσιμώτατο William Butt (της θρησκευτικής υπηρεσίας του Πολεμικού Ναυτικού των ΗΠΑ) να τελεί την λειτουργία της Μεγάλης Τετάρτης για χάρη των Ορθοδόξων Χριστιανών βασανιστών και των οικογενειών τους (τεύχος 33, 3/5/2013).

Navy Lt. William Butt, an Eastern Orthodox chaplain with Navy Recruit Training Command, leads the congregation in prayer during a Holy union service at the Naval Station Guantanamo Bay chapel on Wednesday evening. Butt visited GTMO this week to help Orthodox followers here celebrate the Holy Week, which included a Palm Sunday service on Sunday and a Paschal service on Saturday.

Visiting chaplain celebrates Orthodox Holy Week with GTMO followers

Φυσικά, οι ΗΠΑτζήδες είναι ΗΠΑτζήδες. Γνωρίζουμε πως είναι ματαιοπονία να περιμένει κάποιος πως οι πολίτες της υπερπόντιας δημοκρατίας - «Λευκοί Αγγλο-Σάξωνες Προτεστάντες» ή «Μαύροι Αφροκαταγόμενοι» και «Λατίνοι Μετανάστες», ΟΛΟΙ ΑΠΟΚΤΗΝΩΜΕΝΟΙ ΖΗΤΙΑΝΟΙ ΤΟΥ ΝΤΟΛΛΑΡ - θα ξυπνήσουν και θα κάνουν κάτι περισσότερο απ' το να αλληλοσκοτώνονται λόγω ανίας και άλλων ψυχοπαθητικών ασθενειών. Οι εποχές των ΕΡΓΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟ, ΤΗΣ ΙWW, ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜ, ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΠΑΝΘΗΡΩΝ, ΤΟΥ ΣΥΜΒΙΩΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ, ΤΟΥ ΠΟΡΤΟΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΥ, έχουν παρέλθει ανεπιστρεπτί. Κάποιοι Noam Chomsky ή Unabomber ή Bradley Manning υπάρχουν σαν σκόρπιες σπίθες μιας πυρκαγιάς που έχει τεθεί υπό έλεγχο.

Όχι. Θα περίμενε, όμως, κανείς κάποια περισσότερη ευαισθησία από εκείνους που ένοιωσαν στο πετσί τους την πείνα, την κατοχή, την σκλαβιά... Και θα περίμενε κανείς μεγαλύτερη λεβεντιά από εκείνους που κάποτε (πρόσφατα) ΔΕΝ ΔΙΣΤΑΣΑΝ...

ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ : ΤΟ ΚΚΕ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΜΕΧΡΙ ΣΤΙΓΜΗΣ ΒΓΑΛΕΙ ΚΙΧ. Ο ΣΥΡΙΖΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΝ ΑΝΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΛΕΞΗ «ΓΚΟΥΑΝΤΑΝΑΜΟ», ΕΝΩ ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΠΟΥ ΑΙΜΑΤΟΚΥΚΛΟΥΝ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΟΥ ΙΡΑΚ, ΤΗΣ ΛΙΒΥΗΣ, ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ... ΤΕΛΟΣ, ΟΙ ΑΥΤΟΑΠΟΚΑΛΟΥΜΕΝΟΙ «ΑΝΤΙ-ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ», «ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ», «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΙ» και δεν συμμαζεύεται..., ΦΥΛΟΥΝ ΖΗΛΟΥΤΥΠΑ ΚΑΙ ΑΥΤΑΡΕΣΚΑ ΤΗΝ «ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ» ΤΟΥΣ, ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΙΣΕΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ, ΠΟΤΕ ΠΕΡΙΟΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ ΣΤΗΝ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ ΚΑΙ ΠΟΤΕ «ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ» ΤΟΝ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Ε, ΟΧΙ ! ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Μ...ΚΙΑ ! ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ !

Χίτλερ του Ντιέγκο Ριβέρα*

Στο δρόμο μου, σταμάτησα στο Βερολίνο και ζωγράφισα μερικά ενδιαφέροντα έργα εκεί. Ο φίλος και οικοδεσπότης μου, ο Βίλι Μίντσενμπεργκ (1), μου έθεσε πολλά ερωτήματα για τη ζωή και το έργο μου, και οι δηλώσεις μου ενσωματώθηκαν σε ένα εξαιρετικό βιβλίο από μια άλλη φίλη, τη Λότε Σβαρτζ. Τίτλοφορούμενος Das Werk Diego Riveras (Το έργο του Ντιέγκο Ριβέρα), ο τόμος αυτός καλύπτει τη σταδιοδρομία μου μέχρι τα έργα που μόλις είχα ολοκληρώσει. Δημοσιεύθηκε από τη Neuer Deutscher Verlag, τον εκδοτικό οίκο του Μίντσενμπεργκ. Το 1928, η Γερμανία ήταν στα πρόθυρα μιας κρίσης που, κατά τον επόμενο χρόνο, θα γινόταν παγκόσμια. Τα μεγάλα γερμανικά καρτέλ κατρακυλούσαν στην πτώχευση, το ένα μετά το άλλο. Υπήρξε ένα κύμα αυτοκτονιών μεταξύ της αστικής τάξης. Ο Ούγκο Στίνες, επικεφαλής της βιομηχανίας χάλυβα, ο ναύαρχος φον Τίρπιτς, ένας εφοπλιστής, και ο Δρ Σάιντεμαν, το αφεντικό της χημικής βιομηχανίας, όλοι έβαλαν τα περιστροφά στα κεφάλια τους και τίναξαν τα μυαλά τους. Μια επιδημία τρέλας είχε εξαπλωθεί στη χώρα. Αισθάνθηκα την παρουσία της σε δύο ξεχωριστές, φαινομενικά άσχετες περιπτώσεις.

Μια νύχτα ο Μίντσενμπεργκ, μερικοί άλλοι φίλοι και εγώ μεταμφιεστήκαμε και με πλαστά πιστοποιητικά, παρακολούθησαμε την πιο εκκλησιαστική τελετή που έχω δει ποτέ. Πραγματοποιήθηκε στο δάσος του Γκρούνβαλντ κοντά στο Βερολίνο. Από πίσω από μια συστάδα δέντρων στη μέση του δάσους, εμφανίστηκε μια παράξενη πομπή. Οι πορευόμενοι άνδρες και γυναίκες φορούσαν λευκούς χιτώνες και στεφάνια από ιξό, το τελετουργικό δρυϊδικό φυτό. Στα χέρια τους κρατούσαν πράσινα κλαδιά. Ο ρυθμός τους ήταν αργός και τελετουργικός. Πίσω τους τέσσερις άνδρες μετέφεραν έναν αρχαϊκό θρόνο στον οποίο καθόταν ένας άνθρωπος που αναπαριστούσε το θεό του πολέμου, τον Βόταν. Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τον Πάουλ φον Χίντεμπουργκ (2)!

Ντυμένος με αρχαία ρούχα, ο Χίντεμπουργκ ύψωσε μια λόγχη στην οποία ήταν χαραγμένα δήθεν μαγικά γράμματα του ρουνικού αλφάβητου. Το κοινό, εξήγησε ο Μίντσενμπεργκ, εκλάμβανε τον Χίντεμπουργκ για μια μετενσάρκωση του Βόταν. Πίσω από τον Χίντεμπουργκ εμφανίστηκε ένας άλλος θρόνος τον οποίο κατείχε ο Στρατάρχης Λούντεντορφ (3), ο οποίος εκπροσωπούσε τον θεό του κεραυνού, Τορ. Πίσω από το "θεό" συγκεντρωνόταν ένας συρμός πιστών που αποτελούνταν από διακεκριμένους χημικούς, μαθηματικούς, βιολόγους, φυσικούς και φιλοσόφους. Κάθε πεδίο της γερμανικής "Κουλτούρας" εκπροσωπήθηκε στο Γκρούνβαλντ εκείνο το βράδυ.

Η πομπή σταμάτησε και άρχισε η τελετή.

Για αρκετές ώρες η ελίτ του Βερολίνου τραγουδούσε και κραύγαζε προσευχές και τελετές από το βαρβαρικό παρελθόν της Γερμανίας. Εδώ ήταν η απόδειξη, αν κάποιος τη χρειάζεται, της αποτυχίας δύο χιλιάδων ετών ρωμαϊκού, ελληνικού και ευρωπαϊκού πολιτισμού. Δυσκολευόμουν να πιστέψω ότι αυτά που έβλεπα πραγματικά λάμβαναν χώρα μπροστά στα μάτια μου. Κανείς ανάμεσα στους Γερμανούς αριστερούς φίλους μου δεν μπορούσε να μου δώσει κάποια ικανοποιητική εξήγηση για την παράξενη διαδικασία. Αντ' αυτού, προσπάθησαν να ξεπερδέσουν κοροϊδευτικά, αποκαλώντας τους συμμετέχοντες «τρελούς». Ως σήμερα, προβληματίζομαι με τη συλλογική τους έλλειψη αντίληψης. Ενθυμούμενος αυτό το όργιο ξηράς μέθης και ντελirίου, στάθηκε αδύνατο να φανταστώ τον ελάχιστο ευαίσθητο θεατή να απορρίπτει ό,τι είχα δει μόνο ως μια ακίνδυνη μασκαράτα.

Λίγες μέρες αργότερα είδα τον Αδόλφο Χίτλερ να απευθύνεται σε μια μαζική συνάντηση στο Βερολίνο, ένα τετράγωνο πριν από ένα κτίριο τόσο τεράστιο που καταλάμβανε το σύνολο του συγκροτήματος. Η οικοδομή αυτή ήταν η έδρα του Γερμανικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Ένα προσωρινό ενιαίο μέτωπο ήταν τότε σε ισχύ ανάμεσα στους ναζί και τους κομμουνιστές, ενάντια στους διεφθαρμένους ρεφορμιστές και τους σοσιαλδημοκράτες.

Η πλατεία ήταν κυριολεκτικά πλημμυρισμένη με 25-30.000 κομμουνιστών εργατών. Ο Χίτλερ ήρθε με συνοδεία περίπου χιλίων ανδρών. Διέσχισαν την πλατεία και σταμάτησαν κάτω από ένα παράθυρο από το οποίο παρακολουθούσαν οι ηγέτες του Κομμουνιστικού Κόμματος. Ήμουν μεταξύ τους, έχοντας προσκληθεί από τον Μίντσενμπεργκ, που ήταν στα δεξιά μου. Στα αριστερά μου στάθηκε ο Τέλμαν (4), Γενικός Γραμματέας του Κόμματος. Ο Μίντσενμπεργκ ερμήνευε τα σχόλιά μου για τον Τέλμαν, και μετέφραζε την ομιλία του Χίτλερ για μένα.

Οι κομμουνιστές φίλοι μου έκαναν κοροϊδευτικές παρατηρήσεις για τον «αστείο ανθρωπάκο» που επρόκειτο να εκφωνήσει λόγο στη συγκέντρωση, και θεωρούσαν εκείνους που έβλεπαν μια απειλή σε αυτόν δειλούς ή ανόητους. Καθώς ετοιμαζόταν να μιλήσει, ο Χίτλερ ορθώθηκε άκαμπτα, σαν να περίμενε να διογκωθεί και να γεμίσει το μεγάλο αγγλικό στρατιωτικό αδιάβροχό του και να μοιάζει με γίγαντα. Στη συνέχεια έκανε μια κίνηση για σιωπή. Μερικοί κομμουνιστές εργαζόμενοι τον αποδοκίμασαν, αλλά μετά από λίγα λεπτά όλο το πλήθος έγινε απολύτως σιωπηλό.

Καθώς ξεστάθηκε, ο Χίτλερ άρχισε να ουρλιάζει και να κουνά τα χέρια του σαν επιληπτικός. Κάτι σε αυτόν πρέπει να ανατάραζε τα βαθύτερα κέντρα των Γερμανών ομοεθνών του, γιατί μετά από λίγο ένιωσα ένα περίεργο μαγνητικό ρεύμα να ρέει μεταξύ του και του πλήθους. Τόσο βαθύ ήταν που, όταν τελείωσε, μετά από δύο ώρες ομιλίας, υπήρξε ένα δευτερόλεπτο

πλήρους σιγής. Ούτε καν οι κομμουνιστικές ομάδες νεολαίας, που είχαν εντολή να τον γιουχάρουν, δεν το έκαναν. Τότε η σιωπή έδωσε τη θέση της σε ένα τεράστιο, εκκωφαντικό χειροκρότημα από όλη την πλατεία.

Καθώς έφευγε, οι οπαδοί του Χίτλερ έκλεισαν τις γραμμές γύρω του με όλα τα σημάδια της αφοσιωμένης πίστης. Ο Τέλμαν και ο Μίντσενμπεργκ γελούσαν σαν σχολιαρόπαιδα. Όσο για μένα, ήμουν τόσο χαμένος και προβληματισμένος τώρα, όπως όταν είχα δει το παρακμιακό τελετουργικό λίγες μέρες πριν στο Γκρούνβαλντ. Δεν μπορούσα να δω τίποτα για να γελάσω. Αισθάνθηκα πραγματικά καταθλιπτικά. Ο Μίντσενμπεργκ, ρίχνοντας μια ματιά σε μένα, ρώτησε, «Ντιέγκο, τι τρέχει με σένα;»

Αυτό που έτρεχε με μένα, τον ενημέρωσα, είναι ότι είχα γεμίσει με προαισθήματα. Είχα ένα προαίσθημα ότι, αν οι ένοπλοι κομμουνιστές εδώ επέτρεπαν στον Χίτλερ να φύγει από τον τόπο ζωντανός, θα μπορούσε να ζήσει για να κόψει τα κεφάλια και των δυο συντρόφων μου σε λίγα χρόνια. Ο Τέλμαν και ο Μίντσενμπεργκ μόνο γέλασαν δυνατά. Ο Μίντσενμπεργκ με επαίνεσε για τη ζωηρή φαντασία μου ως καλλιτέχνη. «Θα πρέπει να αστείευεσαι», είπε. «Δεν άκουσες τον Χίτλερ να μιλά; Δεν κατάλαβες τι ανοησίες μετέφρασα για σένα;».

Και εγώ απάντησα: «Μα αυτές οι ανοησίες είναι επίσης στα κεφάλια των ακροατών, μανιασμένων από την πείνα και το φόβο. Ο Χίτλερ τους υπόσχεται μια αλλαγή, οικονομική, πολιτική, πολιτιστική και επιστημονική. Λοιπόν, θέλουν αλλαγές, και μπορεί να είναι σε θέση να κάνουν ακριβώς ό,τι λέει, αφού έχει όλα τα καπιταλιστικά χρήματα πίσω του. Με αυτά μπορεί να δώσει τροφή στους πεινασμένους Γερμανούς εργάτες και να τους πείσει να πάνε με το μέρος του και να στραφούν ενάντια σε εμάς. Επιτρέψτε μου να τον πυροβολήσω εγώ, τουλάχιστον. Θα αναλάβω την ευθύνη. Είναι ακόμα εντός εμβέλειας». Αλλά αυτό έκανε τους Γερμανούς συντρόφους μου να γελούν ακόμα δυνατότερα. Αφού ξεράθηκε στο γέλιο, ο Τέλμαν είπε, «Φυσικά, είναι καλύτερο να έχεις κάποιον πάντα έτοιμο να βγάλει από τη μέση τον κλόουν. Μην ανησυχείτε, όμως. Σε λίγους μήνες θα έχει τελειώσει, και τότε θα είμαστε σε θέση να πάρουμε την εξουσία». Αυτό μου προκάλεσε μόνο περισσότερη κατάθλιψη, και επανέλαβα τους φόβους μου. Τώρα πλέον, ο Μίντσενμπεργκ δεν χαμογελούσε. Είχε παρακολουθήσει τον Χίτλερ, τότε σχεδόν στην άλλη άκρη της πλατείας. Είχε παρατηρήσει ότι ο κόσμος ακόμα χειροκροτούσε.

Πριν αναχωρήσει από την πλατεία, ο Χίτλερ γύρισε και έδωσε το ναζιστικό χαιρετισμό. Αντί για αποδοκιμασίες, το χειροκρότημα γιγαντώθηκε. Ήταν σαφές ότι ο Χίτλερ είχε κερδίσει πολλούς οπαδούς ανάμεσα στους αριστερούς εργαζόμενους. Ο Μίντσενμπεργκ ξαφνικά έγινε χλωμός και έπιασε το χέρι μου. Ο Τέλμαν κοίταζε έκπληκτος και τους δύο μας. Τότε χαμογέλασε αδύναμα και χάιδεψε το κεφάλι μου. Στα ρώσικα, που ακούγονταν βαριά με τη γερμανική προφορά του, είπε, «Νιτσεβό, νιτσεβό» - «Δεν είναι τίποτα, απολύτως τίποτα». Η τρελή μου φαντασία του καλλιτέχνη αργότερα επιβεβαιώθηκε πικρά. Τόσο ο Τέλμαν όσο και ο φίλος μου Μίντσενμπεργκ (5) ήταν ανάμεσα στα εκατομμύρια των ανθρώπων που θανατώθηκαν από τον «κλόουν» που δεν είχα παρακολουθήσει στην πλατεία εκείνη την ημέρα.

Σημειώσεις: 1. Ο Βίλι Μίντσενμπεργκ (1889-1940) ήταν σύντροφος του Λένιν, από τους ηγετικούς προπαγανδιστές του ΚΚ Γερμανίας μετά το 1920, δημιουργός πολλών οργανώσεων και επιτροπών για την προπαγάνδα υπέρ της ΕΣΣΔ και εκδότης αριστερής φιλολογίας στη Γερμανία του Μεσοπολέμου.

2. Ο Πάουλ Χίντεμπουργκ (1847-1934), Πρόεδρος της Γερμανικής Δημοκρατίας στα 1925-34, αν και επανεξελέγη στα 1932 με τις ψήφους των σοσιαλδημοκρατών, παρέδωσε την εξουσία στον Χίτλερ.

3. Ο Έριχ Λούντεντορφ (1865-1937), στρατάρχης του γερμανικού στρατού στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ήταν ακραίος εθνικιστής, μυστικιστής και αντισημίτης.

4. Ο Ερνστ Τέλμαν (1886-1944), σταλινικός ηγέτης του ΚΚ Γερμανίας, εφάρμοσε πιστά την πολιτική της Κομιντέρν και του Στάλιν, που οδήγησε το κόμμα στην καταστροφή. Συνελήφθη από τους ναζί το 1933 και εκτελέστηκε το 1944. Η Κλάρα Τσέτκιν περιέγραψε τον Τέλμαν ως «ακατατόπιστο και αμόρφωτο θεωρητικά» και ως «βυθισμένο στην μη κριτική αυτό-εξαπάτηση και αυτομεγάλυνση που πλησίαζε τη μεγαλομανία» – μια εκτίμηση που επιβεβαιώνεται από τη μαρτυρία του Ριβέρα.

5. Ο Ριβέρα μάλλον κάνει κατά το ήμισυ λάθος σε αυτή του τη διαβεβαίωση. Οι ενδείξεις συγκλίνουν ότι ο Μίντσενμπεργκ δολοφονήθηκε με εντολή του Στάλιν, από πράκτορες της NKVD ή πιστούς σταλινικούς του ΚΚ Γερμανίας, οι οποίοι τον παρέσυραν να δραπετεύσει από ένα στρατόπεδο στη Γαλλία όπου κρατούνταν τον Ιούνιο του 1940. Ο Δημητρώφ σημείωνε στο Ημερολόγιό του μια παρατήρηση του Στάλιν για το ότι «ο Μίντσενμπεργκ είναι ένας τροτσικιστής. Αν έρθει στη Μόσχα θα τον συλλάβουμε», ενώ ο Μίντσενμπεργκ είχε τότε διαγραφεί από το ΚΚ Γερμανίας.

* Ο Ντιέγκο Ριβέρα ήταν διακεκριμένος μεξικανός προοδευτικός ζωγράφος. Το παρόν είναι μέρος των αναμνήσεών του, *My Art, my Life: an autobiography*, Dover 1991, σελ. 84-87. Περιλαμβάνεται στο αφιερωμένο στο φασισμό τεύχος της *Μαρξιστικής Σκέψης*, τόμος 5, σελ. 92-96. Πραγματικά μια από τις καλύτερες συλλογές κειμένων για το θέμα (<http://www.marxistiskisepsi.com>)

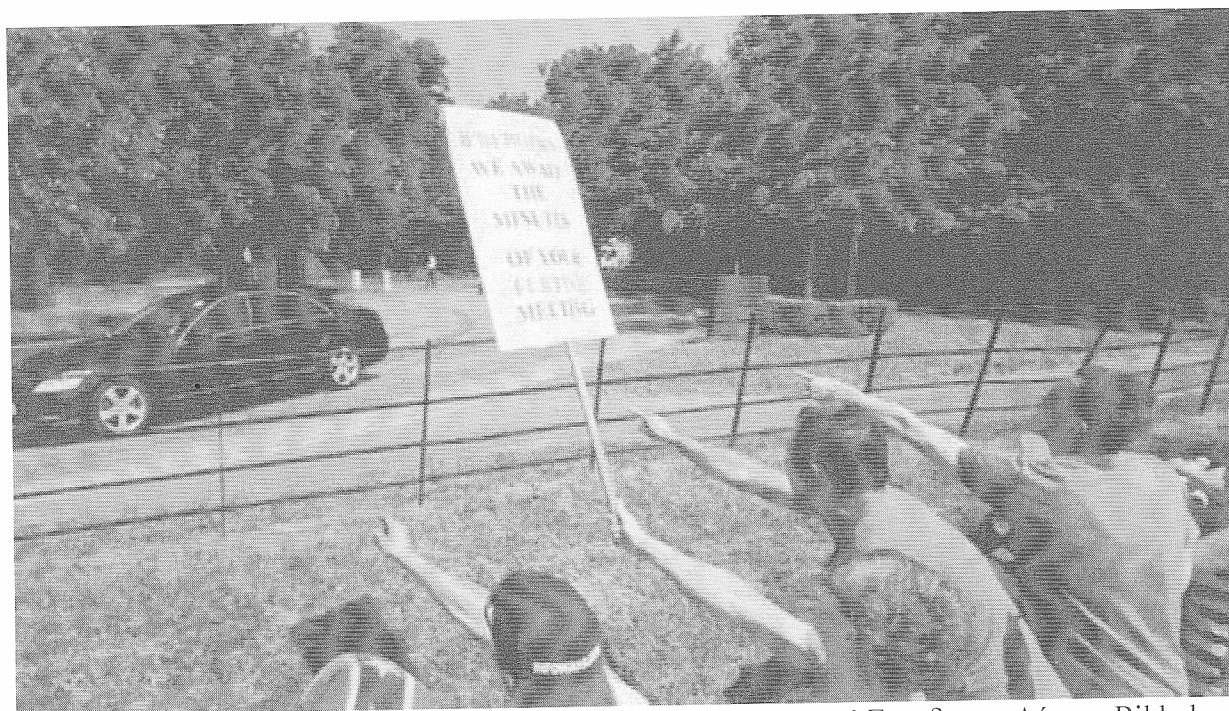
Στις 29 του Μάη χάσαμε τον σύντροφο ΜΙΧΑΛΗ ΠΡΩΙΜΑΚΗ, έναν απ' τους πιο συνεπείς συναγωνιστές στην ΟΜΑΔΑ, στα πρώτα μεταδικτατορικά χρόνια κι έναν απ' τους πιστότερους φίλους του Αναρχικού.

Θυμόμαστε...

Χάσαμε και τον φίλο ΒΑΣΙΛΗ ΒΛΑΧΟ, τον σύντροφο που εξέδωσε σε τρεις τόμους την ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ, τον CAMILO CIENFUEGOS του Carlos Franqui, το ΠΥΡΟΒΟΛΕΙΣΤΕ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ και τόσα άλλα βιβλία (Εκδόσεις Γραφές), με τα οποία μεγάλωσαν οι πρώτες μεταχουντικές γενιές της αμφισβήτησης...

Δεν ξεχνάμε...

Πάει κι ο ΖΩΡΖ ΜΟΥΣΤΑΚΙ...

6 Ιουνίου : Διαδηλωτές αποδοκιμάζουν τους προσερχόμενους στην φετεινή Συνοδο της Λέσχης Bilderberg, στο Grove Hotel του Watford (Βρετανία).

Η 17χρονη φίλη του Νιγηριανού, Oba Gerrard, μίλησε στη «Σημερινή» (της Κύπρου)

Θέλει τιμωρία των δραστών Αστυνομικοί φέρονται να ξυλοκόπησαν άγρια 24χρονο αιτητή ασύλου στη διάρκεια της απέλασής του στη Νιγηρία

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Την τιμωρία των αστυνομικών που σύμφωνα με τις έγγραφες καταγγελίες της οργάνωσης Cyprus Stop Trafficking ξυλοκόπησαν άγρια τον 24χρονο Νιγηριανό αιτητή ασύλου Oba Gerrard στη διάρκεια της απέλασής του στην πατρίδα του στις 31 Μαΐου 2013, ζήτησε η 17χρονη Ελληνοκυπρία φίλη του θύματος. Η 17χρονη, που είναι μαθήτρια Λυκείου στη Λευκωσία, ανέφερε χθες στη «Σ» ότι τον ξυλοκόπησαν και προηγουμένως όταν εκρατείτο στον αστυνομικό σταθμό Αραδίππου και ότι είδε η ίδια τα σημάδια από τον ξυλοδαρμό του και πληγές στα χέρια και στο στόμα του όταν τον επι σκέφθηκε κατά την κράτησή του εκεί. Θέμα σαδισμού, όχι μόνο ρατσισμού Η κοπέλα περιέγραψε τις συνθήκες κράτησής του άθλιες και τη συμπεριφορά των αστυνομικών απαράδεκτη και προσβλητική. Είπε ότι ακόμα και την ώρα που ήταν μαζί του στο επισκεπτήριο, κάποιοι αστυνομικοί στο διπλανό δωμάτιο φώναζαν και ασχημονούσαν. «Μπορεί να ήταν παράνομος μετανάστης, αλλά δεν ήταν εγκληματίας για να του συμπεριφερθούν έτσι οι αστυνομικοί», παρατήρησε. «Δεν ξέρω τι έχουν στην ψυχή τους, ή αν έχουν ψυχή, αυτοί οι άνθρωποι. Ακόμα και ο ρατσισμός έχει τα όριά του. Απ' εκεί και πέρα, δεν είναι θέμα ρατσισμού, είναι θέμα σαδισμού. Τον επισκέφθηκα και στη Μεννόγεια τρεις φορές, όπου τον είχαν φυλακίσει από τον Μάρτιο για τρεις σχεδόν μήνες. Δεν ξέρω πώς να περιγράψω το βλέμμα τους πάνω μας...». Μας είπε ότι γνώρισε τον Νιγηριανό τον Ιανουάριο 2013, ότι οι γονείς της γνώριζαν για τη σχέση τους και ότι επίσης τον επισκέφθηκε κάποιες φορές στα αστυνομικά κρατητήρια όπου κατά καιρούς κρατήθηκε. Όπως ανέφερε, τον περασμένο Φεβρουάριο είχε συλληφθεί και κρατηθεί για δύο περίπου εβδομάδες στον αστυνομικό σταθμό Λακατάμειας, στη συνέχεια στον σταθμό Αγίου Δομετίου, στο Μπλοκ 10 των Κεντρικών Φυλακών, στον χώρο κράτησης απαγορευμένων μεταναστών στη Μεννόγεια και στον αστυνομικό σταθμό Αραδίππου. Μας είπε ότι οι γονείς της δικαιολογούν τον ξυλοδαρμό του από την Αστυνομία, υποθέτοντας ότι διέπραξε κάποιο σοβαρό έγκλημα και ότι δεν είναι απλώς ένας «λαθρομετανάστης». Παρατήρησε ότι διαφωνεί μαζί τους, γιατί «ακόμα και ύποπτος για έγκλημα να ήταν, που δεν είναι, η Αστυνομία δεν έχει κανένα δικαίωμα να τον υποβάλλει σε βασανιστήρια και να καταπατεί στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματά του. Είμαστε χώρα μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ή όχι;», διερωτήθηκε. Απαντώντας σε σχετική μας ερώτηση, ανέφερε ότι κάποιες φορές που κυκλοφόρησε με τον νεαρό Νιγηριανό στη Λευκωσία, πριν από την απέλασή του, άκουσε περαστικούς να της απευθύνουν ρατσιστικά σχόλια για το χρώμα του φίλου της, αλλά, όπως είπε, «δεν με ενδιαφέρει τι λέει ο κόσμος». Πρόσθεσε ότι οι συμμαθητές της στο σχολείο γνώριζαν για τη σχέση της αυτή, γιατί η ίδια το ανέφερε σε συζητήσεις περί ρατσισμού. «Οι συμμαθητές μου είναι πιο ανοικτοί σε θέματα ρατσισμού, γιατί ας μην ξεχνάμε ότι στο σχολείο μου, όπως και σε όλα τα σχολεία, ένα μεγάλο μέρος των μαθητών είναι παιδιά μεταναστών ή μεικτών γάμων. Στην τάξη μου έχω συμμαθητές από τη Ρουμανία, τη Μολδαβία, την Ελλάδα, τη Ρωσία, την Ουκρανία και άλλες χώρες». Τη ρώτησαμε αν πιστεύει ότι θα τον ξαναδεί. «Φυσικά», μας είπε, «η ζωή δεν τελειώνει στην Κύπρο». Να σημειώσουμε ότι η 17χρονη είναι άριστη μαθήτρια («έβγαλα 19,6 στο πρώτο τετράμηνο», μας είπε) και θέλει να σπουδάσει ψυχολογία. Διερευνούν UNHCR και Επ. Διοίκησης Να υπενθυμίσουμε ότι η υπόθεση του ξυλοδαρμού του Oba Gerrard απασχόλησε ρεπορτάζ μας στη χθεσινή μας έκδοση, μετά από καταγγελίες της μη κυβερνητικής οργάνωσης Cyprus Stop Trafficking. Η οργάνωση έστειλε επιτολές για το θέμα, προς τον εκπρόσωπο της Υπάτης Αρμοστείας των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες στην Κύπρο (UNHCR), Nasr Ishak, ο οποίος άρχισε ήδη τη διερεύνηση της υπόθεσης. Την υπόθεση διερευνά και η Επιτροπή Διόικησης Ελίζα Σαββίδου, όπως αναφέρει το Γραφείο της σε απαντητική επιστολή της προς την αντιπρόεδρο της Cyprus Stop Trafficking, Catherine Germain, η οποία την ενημέρωσε σχετικά. Η κ. Germain έστειλε τις επιστολές αυτές και προς τους Υπουργούς Εσωτερικών και Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης και στον Αρχηγό της Αστυνομίας. +++++ **Οι κακουχίες και η απέλαση ΣΤΗΝ** πρώτη επιστολή, ημερομηνίας 26 Μαΐου 2013, η αντιπρόεδρος της οργάνωσης Cyprus Stop Trafficking, που προστατεύει θύματα σωματεμπορίας και εμπορίας στην εργασία, ενημερώνει τον κ. Ishak ότι ο νεαρός Νιγηριανός Oba Gerrard έφτασε στις ελεύθερες περιοχές από τα κατεχόμενα το 2008 και έκανε αίτηση για πολιτικό άσυλο τον Ιούλιο του ίδιου χρόνου. Τον Νοέμβριο 2008 συνελήφθη από την Αστυνομία και φυλακίστηκε για δύο μήνες, ενώ συνελήφθη ξανά, τον Φεβρουάριο 2013, οπότε μεταφέρθηκε στον νεοσύστατο χώρο κράτησης απαγορευμένων μεταναστών, στη Μεννόγεια. Η αντιπρόεδρος της Cyprus Stop Trafficking καταγγέλλει ότι, την Παρασκευή 17 Μαΐου, αστυνομικοί ξυλοκόπησαν άγρια τον Νιγηριανό ενώ είχε αρχίσει διαδικασία απέλασής του, την οποία διέκοψαν και τον μετέφεραν στον σταθμό Αραδίππου. «Τελικά τον μετέφεραν στο νοσοκομείο αφού δεν μπορούσε να καταπιεί και υπέφερε πολύ», αναφέρεται στην πρώτη επιστολή. Στη δεύτερη επιστολή ημερομηνίας 2 Ιουνίου 2013 προς τον Nasr Ishak, την Επιτροπή Διοίκησης και την κυπριακή Κυβέρνηση, η Catherine Germain αναφέρει ότι ο νεαρός Νιγηριανός της τηλεφώνησε εκείνο το ίδιο πρωί από το Λάγος της Νιγηρίας όπου απελάθηκε την Παρασκευή 31 Μαΐου 2013 και της περιέγραψε τον βάρβαρο ξυλοδαρμό του από αστυνομικούς στον σταθμό Αραδίππου και σε αστυνομικό γραφείο στη Λάρνακα όπου τον μετέφεραν στη συνέχεια, σιδηροδρόμιο. Σύμφωνα με την επιστολή, οι αστυνομικοί εξακολουθούσαν να τον κτυπούν και μέσα στο αυτοκίνητο, μέχρι που έφτασαν στο αεροδρόμιο Λάρνακας, ακόμα και μέσα στο αεροπλάνο. Η επιστολή αναφέρει ότι μετά από σταθμό στο αεροδρόμιο του Άμπου Ντάμπι, όπου κοιμήθηκε σιδηροδρόμιο στο πάτωμα, τον έβαλαν στο αεροπλάνο για την πρωτεύουσα Λάγος της Νιγηρίας και τον παρέδωσαν στη νιγηριανή αστυνομία. Ο νεαρός Νιγηριανός πληροφόρησε τηλεφωνικά την Catherine Germain και τη 17χρονη φίλη του στη Λευκωσία, ότι φιλοξενείται προσωρινά στο σπίτι μιας φιλόνηθης οικογένειας στο Λάγος, αφού προέρχεται από διαλυμένη οικογένεια και δεν έχει επαφή με στενούς συγγενείς του στη χώρα.

ΣΗΜΕΡΙΝΗ, 1/7/2013

ΚΑΛΕΣΜΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΠΟΡΕΙΑ, ΤΡΙΤΗ 11 ΙΟΥΝΗ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ 6.30 ΜΜ

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΦΥΓΑΣ BULUT YAYLA ΑΠΑΓΑΓΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΜΕ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΤΟΝ ΠΑΡΕΔΩΣΑΝ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ! Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙ, ΜΕ ΤΙ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ ΠΑΡΕΔΩΣΑΝ ΤΟΝ BULUT YAYLA ΣΤΗΝ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΙΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ!

Ο BULUT YAYLA που πολέμησε ενάντια στον τουρκικό φασισμό για ανεξαρτησία και δημοκρατία, η Τουρκία τον προέβαλε στα ΜΜΕ στοχοποιώντας τον. Στις 30 Μαΐου 2013 και ώρα 21:30 απαγάγετε στην μέση του δρόμου και τον παραδίδουν στο τουρκικό φασισμό.

Η συνεργασία Η.Π.Α, Τουρκίας και Ελλάδας έδωσε μια νέα διάσταση στις πιέσεις και την τρομοκρατία, μετά τις επιδρομές στα σπίτια και σε χώρους εργασίας, μετά τις κρατήσεις και τις συλλήψεις, ήρθαν να προστεθούν οι απαγωγές και η επιστροφή στην Τουρκία με βασανιστήρια. Η Ελληνική Αστυνομία δεν δέχτηκε ότι απήγαγαν τον Bulut Yayla στις 30 Μαΐου. Την επομένη μέρα οι μάρτυρες δημοσίευσαν στο ιντερνέτ την πινακίδα του αυτοκινήτου (σύμφωνα με αυτόπτες μάρτυρες αυτοκινητο με αριθμο κυκλοφορίας Peugeot ZK1 8462) και τον τρόπο που τον απήγαγαν. Είπαν, επίσης, ότι την στιγμή που έγινε η απαγωγή υπήρχε μια ομάδα της αστυνομίας η οποία τους ειδοποίησε και τους έδωσε την πινακίδα του αυτοκινήτου. Στις 31 Μαΐου ο αστυνομικός διευθυντής δήλωσε στους βουλευτές και τους δικηγόρους ότι το όχημα ανήκει στην αστυνομία. Ωστόσο, δεν συμφώνησαν ότι τον συνέλαβαν και δεν είπαν που βρίσκεται ο BULUT YAYLA. 1 Ιουνίου ο αστυνομικός διευθυντής επανέλαβε στους βουλευτές και εκπρόσωπους των δημοκρατικών φορέων το ίδιο ψέμα. Μετά την εμφάνιση του BULUT YAYLA στην Τουρκία, ο αστυνομικός διευθυντής είπε ότι δεν τον απήγαγαν αυτοί, ότι δεν έχουν καμία σχέση και συνέχισε να αρνείται.

Ο BULUT YAYLA ήταν στοχοποιημένος από την CIA, την ΕΥΠ και την Ελληνική Αστυνομία με κοινή λειτουργία και έχει εκδοθεί παράνομα στην Τουρκία. Ο Yayla την 1η Ιουνίου, το απόγευμα, στο αστυνομικό τμήμα της Κωνσταντινούπολης συναντήθηκε με τον δικηγόρο του και του είπε αυτά που έζησε. Μια μικρή περιήληψη για το τι έζησε: «30 Μαΐου το βράδυ, ώρα 21:30, περίπου 5 άτομα που μιλούσαν ελληνικά, με βίαιο τρόπο με έβαλαν με το ζόρι σε ένα αυτοκίνητο. Εκλείσαν τα μάτια μου και το στόμα μου με τα χεριά τους. Μετά από κάποια ώρα που ήμουν στο όχημα, κατέβηκα από το αυτοκίνητο και μου πέρασαν μια μαύρη σακούλα στο κεφάλι. Δεν είδα τίποτα. Μιλούσαν ελληνικά μεταξύ τους. Μετά με παρέδωσαν σε μια άλλη ομάδα, αυτοί μιλούσαν και ελληνικά και τουρκικά. 8-10 ώρες με έκαναν βόλτες. Με έσυραν πάνω στα χώματα, στα χωράφια. Είχα την σακούλα ακόμα στο κεφάλι μου. Ίσα-ίσα που δεν ακουμπούσε το κεφάλι μου κάτω. Με πήγαν από θάμνους και μου έκαναν βασανιστήρια. Μετά με παρέδωσαν στην τελευταία ομάδα, μέσα σε αυτούς μερικοί μιλούσαν αγγλικά. Αύτη η ομάδα με πέρασε από τα σύνορα. Πέρασα λαθραία από τα σύνορα. 31 Μαΐου το πρωί στο αστυνομικό τμήμα τις Εντιρνέ μου έβγαλαν την σακούλα. «Όποιος τα βάζει με την Αμερική αυτά παθαίνει», είπαν μεταξύ τους. Εκεί είπα ότι θέλω να μιλήσω με τον δικηγόρο μου. Όμως, 1 Ιουνίου με παρέδωσαν στο αστυνομικό τμήμα της Κωνσταντινούπολης και ήθελα να μιλήσω με τον δικηγόρο μου.» Αυτοί που απήγαγαν τον Bulut Yayla, τον βασάνισαν και τον παρέδωσαν πίσω και όσοι έχουν σχέση με αυτό πρέπει να τιμωρηθούν. Απήγαγαν έναν επαναστάτη στην μέση του δρόμου, τον βασάνισαν, είπαν ψέματα και με παράνομο τρόπο τον παρέδωσαν στην φασιστική κυβέρνηση της Τουρκίας και στα χεριά βασανιστών. Τώρα η τουρκική αστυνομία θα υποστηρίξει ότι τον έχουν πιάσει στην Τουρκία.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΣΑΜΑΡΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΞΗΓΗΣΕΙ Εμείς γινόμαστε στόχοι επειδή αγωνιζόμαστε εναντίον στο φασισμό στην Τουρκία και στην αμερικανική κατοχή. Ήρθαμε στην Ελλάδα γιατί στην Τουρκία δεν μπορούσαμε να προστατέψουμε τη ζωή μας. Οι Έλληνες ξέρουν πολύ καλά τι σημαίνει κατοχή της πατρίδας και φασισμός. Γνωρίζουν πάρα πολύ καλά εμάς τους Τούρκους και Κούρδους επαναστάτες και ξέρουν ότι δεν θα πάθουν κακό από εμάς. Τα αδέρφια μας οι Έλληνες πάντα ήταν δίπλα μας και μας υπερασπίστηκαν και είναι ένας τίμιος λαός. Από αυτή την πίεση και τα βασανιστήρια απέναντι σε εμάς τους Τούρκους και Κούρδους επαναστάτες δεν έχει κανένα συμφέρον ο ελληνικός λαός. Γιατί τον λόγο ο Σαμαράς πρέπει να εξηγήσει.

Με τι αντάλλαγμα συμφώνησαν για την έκδοση των Τούρκων και Κουρδών επαναστατών; Γιατί τρομοκρατούν τους επαναστάτες που αγωνίστηκαν κατά του φασισμού; Τα βασανιστήρια και η πίεση προς τους Τούρκους και Κούρδους επαναστάτες με βάση ποια συμφωνία γίνονται; Η ελληνική αστυνομία σύμφωνα με ποιο νόμο, δίνει προσωπικά δεδομένο στο φασιστικό τουρκικό κράτος των πολιτικών προσφύγων; Γιατί η ελληνική αστυνομία απήγαγε τον BULUT YAYLA και γιατί δεν το παραδέχεται; Η ελληνική αστυνομία που παρέδωσε τον BULUT YAYLA μετά την απαγωγή του; Ποιοι είναι οι βασανιστές που μιλούσαν τουρκικά, ελληνικά και αγγλικά; Η ελληνική αστυνομία με βάση ποιον νομό απήγαγε τον πολιτικό πρόσφυγα BULUT YAYLA και τον παρέδωσε πίσω; Ποιοι οδηγούσαν το ελληνικό αστυνομικό όχημα που απήγαγε τον Bulut Yayla;

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΦΟΒΙΖΕΙ. ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ ΝΑ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ.

Στην Ελλάδα θα κάνουμε γνωστό τον αγώνα μας και θα δείξουμε ποιο είναι το φασιστικό καθεστώς της Τουρκίας. Οι ΗΠΑ και ο τουρκικός φασισμός που κατέλαβαν την χώρα μας ανησυχούν γι' αυτό. Όμως, δεν έχουν μάθει ακόμα ότι όποιες μεθόδους και να χρησιμοποιούν ο λαός δεν θα παραιτηθεί. Θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας κατά του ιμπεριαλισμού και του φασισμού. Μπορείτε να μας απαγάγετε όλους, να μας βασανίσετε και να μας δολοφονήσετε. Ξέρουμε πόσο άτιμοι είστε. Όμως, και εσείς ξέρετε πολύ καλά ότι δεν πρόκειται να μας νικήσετε! Δεν μπορείτε να μας εξαφανίσετε! Είμαστε ο λαός! Όπως από το στρατόπεδο στη Μακρόνησο, στον αγώνα του Πολυτεχνείου οι Έλληνες επαναστάτες νίκησαν, έτσι και εμείς θα αγωνιστούμε για ανεξαρτησία, δημοκρατία και το σοσιαλισμό.

**ΚΑΛΟΥΜΕ ΣΕ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΟΥΝ!
Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΧΘΡΟΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΛΑΩΝ! ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΑΠΗΓΑΓΑΝ ΤΟΝ BULUT YAYLA
ΕΔΩΣΑΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ, ΤΟΝ ΒΑΣΑΝΙΣΑΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΡΕΔΩΣΑΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΙΜΩΡΗΘΟΥΝ!
ΚΑΤΩ Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ! ΖΗΤΩ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΑΣ! ΚΑΤΩ Ο ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ! ΖΗΤΩ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ
ΛΑΟΥ!**

ΤΑΚΣΙΜ, 3 ΗΑΖΙΡΑΝ 2013

Χωρίς άλλα λόγια...